

Ursula Poznanski

Vijf

Vertaald door
Bonella van Beusekom

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Proloog

De plek waar zijn linkeroor had gezeten, klopte op het ritme van zijn hartslag. Snel, panisch. Hij ademde kort en steunend. Een paar passen van hem verwijderd boog Nora zich over de tafel waarop het pistool en het mes lagen. Haar gezicht had een verwrongen uitdrukking, maar ze huilde niet meer.

‘Alsjeblieft,’ fluisterde hij hees. ‘Ik wil het niet. Alsjeblieft.’

Nu begon ze toch te snikken, kort en droog. ‘Hou je mond.’

‘Waarom maak je me niet los? We hebben een kans, maak me alsjeblieft los, oké? Oké?’

Ze reageerde niet. Haar rechterhand zweefde trillend boven de wapens, die mat glansden in het licht van het kale peertje.

Zijn lichaam verkrampte van angst. Hij kromde zich op de stoel voor zover zijn boeien het toelieten. Ze sneden brandend in zijn vlees, onbuigzaam als staalbanden.

Ik kan er toch niets aan doen, ik kan er toch niets aan doen, ik kan er toch...

Hij kneep zijn ogen dicht en sperde ze weer open. Hij moest zien wat er gebeurde. Nora's hand lag nu op het mes.

‘Nee!’ schreeuwde hij, dacht hij te schreeuwen. ‘Help, waarom helpt niemand me?’ Maar uitgerekend nu liet zijn stem hem in de steek. Hij was weg en straks zou alles weg zijn, voor eeuwig: zijn adem, zijn hartslag, elke gedachte, alles.

Tranen die hij niet kon afvegen versluisden zijn zicht op Nora, die nog steeds voor de tafel stond. Ze liet een langgerekt, klaaglijk geluid horen, zachter dan een schreeuw, maar harder dan gesteun. Hij knipperde met zijn ogen.

Ze had het pistool gepakt, haar rechterhand beefde als die van een oude vrouw. 'Het spijt me,' zei ze.

Hij wierp zich vertwijfeld naar voren en naar achteren, waardoor de stoel bijna omkieperde. Voelde koud metaal tegen zijn slaap. Hield zich vervolgens rustig.

'Doe je ogen dicht,' zei ze.

Haar hand op zijn hoofd, zacht. Hij voelde haar angst, die even groot was als die van hemzelf. Maar zij zou blijven ademen, blijven spreken, leven.

'Nee,' fluisterde hij toonloos en hij keek op naar Nora, die nu vlak voor hem stond. Hij wou dat hij haar naam nooit had gehoord.

N47° 35.285 EO° 13 17.278

De ochtendmist omhulde haar als een vochtige lijkwade. De dode vrouw lag op haar buik. Het gras onder haar was nat van de dauw en het bloed. Daar zouden de koeien nu niet meer grazen. Ze hadden de keus, het weiland was groot en ze vertrouwden het ding niet dat daar in de schaduw van de rotswand lag. De bruine was er vlak na zonsopgang naartoe gesjokt, had haar zware kop gebogen en haar ruwe tong om de vlaskleurige haar-slierten geslagen. Toen had ze geconstateerd dat haar vondst on-eetbaar was en was ze teruggekeerd naar de anderen.

Ze hielden afstand. De koeien die lagen, herkauwden en naar het water staarden, deden dat toch al.

Maar ook de koeien die gras aten bleven bij de rotswand uit de buurt. De geur van dood dier verontrustte ze. Ze graasden liever op de plekken waar de eerste zonnestrallen door de mist heen drongen en lichte vlekken op het weiland tekenden.

De bruine liep naar de drinkplaats om te gaan drinken. Bij elke stap sloeg de klepel van haar bel blikkerig tegen het metaal. Haar soortgenoten bewogen niet eens met hun oren. Ze keken stoïcijns naar de rivier, met voortdurend malende onderkaken en zwiepende staarten, die de eerste vliegen van de dag verjoegen.

Een windvlaag streek over de wei, blies het haar van de vrouw opzij en legde haar gezicht bloot. Haar korte wipneus. De moedervlek naast haar rechtermondhoek. Haar veel te bleke lippen. Alleen haar voorhoofd bleef bedekt, op de plek waar het haar met bloed aan de huid vastgekleefd zat.

Langzaam viel de ochtendmist uiteen in losse sluiers, die ten slotte wegwaaiden waardoor je vrij zicht kreeg op het weiland, de dieren en het ongevroegde geschenk dat er voor ze was achtergelaten. Het doffe geloei van de bruine verwelkomde de dag.

Beatrice liep altijd twee treden tegelijk de trap op. Ze schoot door de gang, snel langs de tweede deur aan de linkerkant. Nog zeven passen. Zes. Daar was haar kamer en er was niemand, behalve Florin. Godzijdank.

‘Is hij al geweest?’ Ze smeed haar rugzak op de draaistoel en haar aktetas op tafel.

‘Jij ook goeiemorgen!’

Nou, prachtig, de rust in persoon. Ze gooide haar jasje op de staande kapstok, maar het landde ernaast en ze vloekte.

‘Ga eerst maar eens zitten en adem diep in en uit.’ Florin stond op, pakte het jasje van de vloer en hing het zorgvuldig aan een haakje.

‘Dank je.’ Ze deed de computer aan en verdeelde de inhoud van haar aktetas jachtig over het bureau. ‘Ik zou keurig op tijd zijn geweest als de juf van Jakob me niet had opgehouden.’

Florin stond met zijn rug naar haar toe en bediende het espressoapparaat. Ze zag hem knikken. ‘Wat was er nu weer?’

‘Jakob heeft een woedeaanval gehad. En de klassenmascotte moest eraan geloven.’

‘O. Een levende?’

‘Nee. Een pluchen uiltje dat Elvira heet. Een enorm drama, je gelooft het niet. Zeker tien kinderen helemaal in tranen. Ik heb de leerkracht aangeboden slachtofferhulp langs te sturen, maar ze kon er niet om lachen. In elk geval moet ik voor vervanging van Elvira zorgen. Vóór vrijdag.’

‘Dat is een hele uitdaging.’

Hij schuimde melk op, drukte op de knop voor de dubbele espresso en maakte het helemaal af met een snufje cacao. Zijn

kalmte werkte aanstekelijk op Beatrice. Ze merkte dat ze glimlachte toen Florin het dampende kopje voor haar neerzette.

Hij ging tegenover haar op zijn plek zitten en nam haar met een nadenkende blik op. 'Je ziet eruit alsof je niet veel slaap hebt gehad.'

Dat kun je wel zeggen. 'Het gaat prima,' mompelde ze en ze wijdde zich aan haar koffie, in de hoop dat Florin genoeg zou nemen met dit kleine beetje informatie.

'Geen nachtelijke telefoontjes?'

Dat wel. Eentje om halftwaalf, eentje om drie uur 's ochtends. Het tweede had Mina wakker gemaakt en het had een uur geduurd voor ze weer in slaap was gevallen.

Beatrice haalde haar schouders op. 'Hij stopt vast wel een keer.'

'Je moet eindelijk een ander nummer nemen, Bea. Ontneem hem de kans je constant lastig te vallen. Jeetje, je bent bij de politie! Je kunt stappen tegen hem ondernemen.'

De koffie was voortreffelijk. In de twee jaar dat ze nu samenwerkten, had Florin stap voor stap de ideale verhouding van bonen, melk en suiker weten te benaderen. Beatrice leunde achterover en deed een paar seconden haar ogen dicht. Ze verlangde naar een ontspannen moment, al was het er maar één.

'Als ik een ander nummer neem, staat hij in een mum van tijd voor de deur. En hij is de vader, hij heeft recht op contact met zijn kinderen.'

Ze hoorde Florin zuchten. 'Trouwens,' zei hij, 'Hoffmann is natuurlijk al geweest.'

Shit. 'Echt? Waarom zit mijn beeldscherm dan niet vol geeltjes?'

'Ik heb hem gekalmeerd en beweerd dat je had opgebeld en dat je een afspraak buiten de deur had. Hij zei niets, trok alleen een zuur gezicht. Vandaag hebben we geen last van hem, hij zit de hele dag in vergadering.'

Dat was fantastisch. Beatrice zette het kopje neer, probeerde

haar stijf geworden schouderpijnen los te maken en begon de stukken op haar bureau te ordenen. Nu kwam ze er eindelijk aan toe om het verslag over de steekpartij te lezen, waarover Hoffmann haar voortdurend aan haar hoofd zeurde. Ze wierp een blik op Florin, die geconcentreerd naar zijn computerbeeldscherm stuurde en een tamelijk onthutste indruk maakte. Een lok van zijn donkere haar viel bijna in zijn ogen. *Klikklikklik*. De aandacht van Beatrice richtte zich op zijn hand, die ontspannen op de muis lag. Mooie mannenhanden. Daar had ze altijd al een zwak voor gehad.

‘Een lastig probleem?’ vroeg ze.

‘Onoplosbaar.’

‘Kan ik je helpen?’

Tussen zijn wenkbrauwen ontstond een denkrimpel. ‘Ik weet het niet. Antipasti moet je niet luchtig opvatten.’

Ze lachte. ‘Helemaal duidelijk. Wanneer komt Anneke eigenlijk op bezoek?’

‘Ze komt over drie dagen. Ik denk dat ik vitello tonnato ga maken. Of toch bruschetta? Shit, ik wou dat ik wist of ze op dit moment wel koolhydraten eet.’

Het was geen goed idee om over menusamenstellingen te praten. Beatrices maag liet zich meteen horen. Snel schatte ze in wat ze die dag al gegeten had. Ze kwam uit op twee biscuitjes en constateerde dat het haar goed recht was om honger te hebben.

‘Ik zou kiezen voor vitello tonnato,’ zei ze, ‘en om even naar beneden naar het restaurant te gaan.’

‘Nu al?’ Hij ving haar blik op en glimlachte vriendelijk. ‘Is goed. Ik print alleen nog even snel de bladzijde uit...’

Hij werd onderbroken door de telefoon. Al na de eerste seconden zag Beatrice aan Florins sombere gezicht dat het niets zou worden met haar baguette met tonijn.

‘We zijn er zo.’ Hij legde neer en keek op. ‘We hebben een lijk,

een vrouw, in de buurt van Abtenau. Het ziet ernaar uit dat ze van een rotswand is gevallen.’

‘Hè, jakkes. Klinkt als een klimongeluk.’

Florins wenkbrauwen vormden een donkere streep boven zijn ogen.

‘Niet echt. Tenzij ze met gebonden handen was gaan klimmen.’

Het lijk was een lichte vlek in het groen, geflankeerd door twee geüniformeerde mannen. Een grote man zonder hemd, maar met wel een tuinbroek aan, stond hen nieuwsgierig aan te kijken vanuit het aangrenzende weiland, waar hij een kleine kudde koeien in bedwang hield. Even hief hij zijn hand op, alsof hij Beatrice en Florin wilde wenken, maar daarna liet hij hem weer zakken.

Een bijna loodrechte rotswand, zeker twintig meter hoog, rees pal naast het weiland op, een abrupte onderbreking van het plaatjesachtige landschap.

Drasche en Ebner van de technische recherche waren kennelijk twintig minuten eerder aangekomen. Ze hadden hun beschermende kleding al aan en waren in de weer met hun instrumenten. Ze knikten kortaf ter begroeting.

Vlak naast het hek zat een man op zijn knieën een formulier in te vullen. Hij gebruikte zijn artsenkoffer als onderlegger. ‘Goedemorgen,’ zei hij zonder op te kijken. ‘U bent van de recherche?’

‘Ja, ik ben Florin Wenninger en dat is mijn collega Beatrice Kasparij. Kunt u ons al iets over de dode zeggen?’

Zuchtend deed de arts de dop op zijn balpen. ‘Niet veel. Het lijk van een vrouw, van ongeveer vijfendertig tot veertig jaar oud. Naar mijn mening heeft iemand haar afgelopen nacht van de rotswand geduwd. Vermoedelijke doodsoorzaak schedelbasisfractuur of een gescheurde aorta, haar nek is in elk geval niet

gebroken. Voor exactere informatie moet u bij de forensisch patholoog zijn.'

'Tijdstip van overlijden?'

De arts blies zijn wangen op. 'Tussen twee en vier uur vanochtend. Maar daar moet u me niet op vastpinnen, ik ben hier alleen om de dood te constateren.'

Drasche liep langs met zijn recherchekoffer in de hand. 'Wie heeft het lijk aangeraakt?'

Een van de beide geüniformeerde agenten stak aarzelend zijn hand op. 'De arts. En ik. Maar alleen om de pols te voelen. Ik heb ook naar een identiteitskaart of een portemonnee gezocht, maar ik heb niets kunnen vinden. We hebben de ligging van de vrouw niet veranderd.'

'In orde.'

Drasche wenkte Ebner, die de camera al in de aanslag had. Terwijl de mannen van de technische recherche foto's maakten, monsters namen en die in kleine buisjes deden, bleef de blik van Beatrice op de dode rusten. Ze probeerde alles weg te filteren: haar collega's, de motorgeluiden van de rijksweg, het klingelen van de koebellen. Alleen de vrouw telde.

Ze lag op haar buik, haar hoofd opzij gedraaid, haar benen in een hoek naar rechts, alsof ze midden in een looppas was verstijfd. Haar handen waren op haar rug gebonden, haar polsen strak met kabelbinders tegen elkaar aan gesjord.

Gesloten ogen. De mond stond half open, alsof de dood de vrouw tijdens het spreken had verrast.

Onwillekeurig vulde Beatrices hoofd zich met beelden: de vrouw wordt door het donker gesjord. Daar is de afgrond. Ze stribbelt tegen, dringt terug, smeekt om haar leven, maar haar moordenaar houdt haar vast, duwt haar naar de rand, wacht tot ze de diepte die voor haar ligt kan voelen. Dan een klein duwtje in haar rug.

'Alles oké?' Florins hand raakte even haar arm aan.

‘Ja, hoor.’

‘Ik ga even met onze collega’s praten. Jij duikt er nog een tijdje helemaal in?’

‘Erin duiken’ noemde hij het altijd. Beatrice knikte.

‘Duik niet te diep.’

Ze keek hem na terwijl hij op de twee geüniformeerde agenten af stapte en een gesprek met hen aanknoopte. Ze haalde diep adem. Het rook niet naar dood, alleen naar koeienmest en wilde bloemen. Ze keek toe hoe Drasche een plastic bewijszakje over de geboeide handen heen schoof. Het liefst zou ze over het hek zijn gestapt om het lijk beter te kunnen bekijken, maar dat zagen de recherchekundigen niet graag. Vooral Drasche kon dan heel onbehouwen reageren. Zonder de dode vrouw uit het oog te verliezen, liep ze met een boogje om de afrastering van de wei heen, op zoek naar een andere gezichtshoek. Ze verplaatste haar aandacht naar de kleding van het lijk: een felrood zijden jasje op een gebloemde blouse. Een dure spijkerbroek. Geen schoenen, haar voetzolen heel vies en een beetje bebloed, alsof de vrouw blootsvoets ver had gelopen. Midden in de viezigheid op beide voeten donkere sporen. Kleine, zwarte markeringen. Of...

Beatrice hurkte neer en kneep haar ogen dicht, maar uit de verte kon ze het niet precies onderscheiden. ‘Hé, Gerd!’

Drasche onderbrak zijn werkzaamheden nog korter dan een oogwenk. ‘Wat is er?’

‘Kun jij voor mij een blik op de voeten van het slachtoffer werpen?’

‘Een ogenblikje nog.’ Hij deed zorgvuldig plakband op de doorzichtige zak voor hij de onderkant van het lijk inspecteerde.

‘Kut.’

‘Daar is iets, hè? Letters of zo, heb ik gelijk of niet?’

Drasche wenkte Ebner naar zich toe, die een aantal close-ups van de voeten maakte.

‘Zeg nou, joh!’ Ze tilde de draad van de afrastring iets omhoog en kroop eronderdoor. ‘Wat is het?’

‘Het lijkt op getallen. Op beide voeten een getalcombinatie – zou je alsjeblieft willen blijven waar je bent?’

Beatrice wist zich met moeite te beheersen. ‘Mag ik de foto’s zien?’

Drasche en Ebner wisselden een blik die het midden hield tussen geïrriteerd en berustend.

‘Laat ze haar maar zien,’ zei Drasche wrevelig. ‘Anders blijft ze doorgaan.’

Ebner zette de camera op weergave en hield het display voor Beatrices gezicht.

Getallen. Maar dat niet alleen. Het eerste teken op de linker-voet zag eruit als een N. Die was met onvaste hand geschreven, de schuine streep was in het midden onderbroken en opnieuw begonnen. Het deed haar denken aan de letters die Mina op de kleuterschool had gefabriceerd, zo scheef als het huis van Hans en Grietje. Na de N kwamen een vier, een zeven en iets wat eruitzag als een naar boven verschoven klein O’tje. Nog een vier, een zes, opnieuw een zes, een nul en een vijf. Zwarte, onregelmatige lijnen.

Ze vergrootte de weergave. ‘Is dat erop geschreven? Met wattervaste stift?’

De andere voet. Weer eerst een letter, daarna een reeks getallen. Een E met een scheef streepje in het midden, gevolgd door een O of een nul, een één, een drie. Vervolgens opnieuw het kleine rondje hoog boven. En er pal achter weer vijf cijfers. Twee, een, zeven, een, acht.

‘Nee, niet erop getekend.’ Drasches stem klonk hees. ‘Erin getatoeëerd, denk ik.’

‘Wat?’ Ze keek beter. Nu hij het had gezegd, leek het ineens de enige plausibele mogelijkheid. Getatoeëerd. Op die plek. Hope-lijk postmortaal.

Ze noteerde de getallencombinatie in haar notitieboekje.

N47° 46.605

Eo13° 21.718

Het patroon kwam haar bekend voor, maar waarvan? Het had niets met computers te maken, niets met telefoonnummers. Verdorie nog aan toe. ‘Ik moet het herkennen,’ mompelde ze, meer tegen zichzelf dan tegen de beide recherchekundigen.

‘Trouwens,’ zei Drasche door zijn mondkapje heen, ‘als je belooft dat je ons daarna met rust laat, help ik je uit de brand.’

‘Akkoord.’

‘Toets de combinatie maar eens in in je navigatieapparaat. Het zijn coördinaten.’

Het liefst zou ze Florin het nieuws meteen hebben verteld, maar ze zag dat hij net bezig was de man met de koeien te verhoren.

‘Ik wilde om halfzeven de kudde naar de stal brengen om ze te melken, toen ik haar ontdekte. Ik zag meteen dat ze dood was.’

‘Waren de koeien ’s nachts in de wei dan?’

‘Ja, ik breng ze ’s avonds na het melken naar buiten en ’s ochtends gaan ze weer naar binnen. Mijn boerderij is maar vierhonderd meter hiervandaan, dat is dus geen probleem.’

De dieren hadden dus de hele nacht in de wei rondgelopen. Dan zag het er slecht uit wat betreft bruikbare voetafdrukken van de dader. Áls die er al waren geweest. Ze ging naast Florin staan en stak haar hand uit naar de boer.

‘Kaspary.’

‘Aangenaam. Raininger.’ Hij liet haar hand niet los. ‘Bent u ook van de politie?’

‘Ja. Hoezo?’

Een scheve glimlach. ‘Omdat u veel te knap bent voor zulk naar werk. Vindt u niet?’

De laatste zin was tegen Florin gericht.

‘Ik kan u verzekeren dat mevrouw Kaspary niet alleen heel

knap is, maar vooral buitengewoon intelligent. Dat is voor ons nare werk ook de doorslaggevende factor.' Zijn stem was koeltjes geworden.

Boer Raininger leek dat niet op te merken. Hij staaarde Beatrice aan en bleef dat doen, ook nadat ze haar hand met een ruk uit zijn greep had bevrijd.

'Ik zou nu graag verdergaan, als u het goed vindt.' Florin klonk als bourbon met ijs, koud-fluweelzacht-scherp. 'Is u 's avonds iets ongebruikelijks opgevallen?'

'Nee. Alles was zoals altijd.'

'Begrijp ik. En 's nachts – heeft u toen misschien iets gehoord? Stemmen, geschreeuw?'

'Nee. Zegt u eens, is de vrouw van de rotswand geduwd? Of met een hamer doodgeslagen? Ze had namelijk best veel bloed op haar hoofd.' Nu klonk hij enthousiast. Geen wonder, bij de volgende stamtafelavond zouden ze allemaal vechten om zijn verhaal, dan moest hij details weten.

'Dat weten we nog niet. Is de rotswand toegankelijk dan?'

De boer dacht even na. 'Ja, van de andere kant kun je er gemakkelijk komen, daar is zelfs een smal weggetje tot bijna helemaal bovenaan.'

Beatrice zag dat Florin *bandensporen!!!* in zijn notitieboekje schreef. In dat van haarzelf stonden tot dusver alleen de coördinaten. Ze krabbelde er trefwoordsgewijs Rainingers informatie onder.

'Komt de vrouw u bekend voor?' vroeg ze. 'Heeft u haar hier al eens eerder gezien?'

De boer schudde heftig zijn hoofd. 'Nog nooit. En ik heb een goed geheugen voor gezichten. Dat van u zal ik bijvoorbeeld zeker onthouden. En uw haarkleur als eerste! Is die echt?' Als hij zo breed grijnsde als nu, zag je linksboven een gat tussen zijn tanden.

'Als het u niets uitmaakt,' zei Beatrice nadrukkelijk zacht, 'zijn wij het die hier de vragen stellen.'

Maar meer bruikbaar kregen ze van de man niet te horen. Ze lieten hem samen met zijn koeien terugkeren naar de boerderij. Dat deed hij met tegenzin, hij bleef omkijken. Beatrice wachtte tot hij eindelijk buiten gehoorsafstand was.

‘Haar voeten,’ zei ze.

‘Wat is daarmee?’

‘Ze zijn getatoeëerd. Onder de... voetzolen.’

Hij begreep het meteen. ‘Denk je dat de moordenaar haar een laatste aandenken heeft meegegeven?’

‘Goed mogelijk. Maar eigenlijk geloof ik dat het een boodschap is.’ Ze liet hem de twee rijen getallen zien.

‘Hebben ze dat op haar voeten getatoeëerd?’

‘Ja. Noord op de linker, oost op de rechter.’

Florin liep meteen door het weiland terug naar de vindplaats, zonder er aandacht aan te schenken wat contact met koeien-vlaai voor zijn maatschoenen zou betekenen. Hij bleef bij het hek staan en keek met zijn hoofd schuin naar het lijk.

Beatrice was bijna bij hem toen het mobieltje in haar jaszak begon te trillen.

‘Kaspary.’

‘Ik laat me door jou niet langer voor de gek houden.’ Elk woord was vol afschuw.

‘Achim. Niet nu.’

‘Natuurlijk niet, het komt immers nooit gelegen, nooit!’

Straks ging hij schreeuwen. ‘Of het nu om de kinderen gaat of...’

‘Met de kinderen is alles oké en ik hang nu op.’

‘Dat doe je niet, je...’

Ze verbrak het gesprek en stopte het mobieltje weer in haar zak.

Diep ademhalen. Je op de essentie concentreren. Klote, haar handen trilden, zo kwam er geen zinnige gedachte bij haar op. Ze vlocht haar vingers in elkaar en ging naast Florin staan.

‘Ik zou graag willen weten waar haar schoenen zijn,’ prakti-

seerde hij. 'Als ze die tijdens de val kwijt is geraakt, zouden ze hier ergens moeten liggen. Kun je me vertellen waarom je zo zenuwachtig bent?'

Ze antwoordde niet en hij liet veelbetekenend zijn kin zakken. 'Achim, zeker?'

Florin nam haar peinzend op en ze liet haar schouders zakken, spande haar spieren. Ze ging door op wat hij had gezegd: 'Oké. Haar schoenen, zei je. De technische recherche zal de rotswand vast helemaal uitkammen. Als ze daar echt naar beneden is geduwd, vinden we de schoenen misschien boven.'

Hij had zijn blik geen seconde lang afgewend. 'Ik ben een sufferd,' luidde zijn constatering.

'Hoezo? De kwestie van de schoenen is nog niet duidelijk, wie weet of we op de rots niet echt iets vin...'

'Niet daarom natuurlijk. Je hebt nog steeds niets gegeten, of wel? Je valt waarschijnlijk bijna van de graat.'

'O.' Ze ging haar gevoelens af, voelde iets snijden – ja, wie weet honger – maar totaal geen trek. 'Nee, ik heb niet zo'n haast om te eten. Als er lijken worden gevonden, word ik meestal misselijk.'

Als er maar niet dieper op het onderwerp werd ingegaan. Er stak een zacht briesje op dat de dunne plastic zakjes om de handen van de dode liet ritselen, alsof het erin kneep.

Over de landweg kwam een lijkwagen aan gehobbeld en er werd een grijze metalen kist uit getild. Drasche knikte en gaf daarmee het groene licht om de vrouw af te voeren. Ze werd opgebaard. De wind blies haar haren omhoog. Voor de laatste keer. Beatrice wendde zich af.

Voor de auto op weg ging naar het forensisch laboratorium, boog Florin zich naar het raampje van de passagier toe. 'Zeg tegen dokter Vogt dat ik als het enigszins mogelijk is de eerste resultaten vandaag nog wil hebben.'

Het mobieltje in de jaszak van Beatrice begon te trillen. Achim weer, wedden? Maar ditmaal nam ze gewoon niet op. Al-

leen om geen risico te nemen, haalde ze het mobieltje tevoorschijn, controleerde het scherm en slaakte een diepe zucht. De school belde.

‘Hij heeft de hele inhoud van zijn pakje melk in de bloempotten gegoten. Dat kan toch niet, dat begrijpt u toch wel? De planten zijn van de hele klas, als ze doodgaan moet u ze vervangen.’

‘Dat spreekt vanzelf. U moet het me gewoon laten weten als dat nodig is.’

‘Het is echt geen gemakkelijk kind.’ De lerares aan de andere kant van de lijn zuchtte. ‘Wilt u alstublieft nog een keer met hem praten? Hij moet eindelijk leren dat er regels zijn die voor iedereen gelden.’

‘Natuurlijk. Heeft hij gezegd waarom hij het heeft gedaan?’

Gesnuif. ‘Ja, hij vond water te dun en hij wilde dat de bloemen eindelijk iets goeds te drinken kregen.’

Jakob, mijn schat, mijn lieve, kleine Jakob.

‘Ik begrijp het. Dan bedoelde hij het in elk geval niet verkeerd.’

‘Waarschijnlijk niet. Maar hij is verdorie zeven! Hij moet toch een keer leren doen wat hem wordt gezegd en laten wat hem wordt verboden.’

Beatrice onderdrukte de neiging om tegen de vrouw te gaan schreeuwen.

‘Ik heb het begrepen. Ik zal met hem praten.’

‘Bedankt. Laten we hopen dat het helpt.’ Ze hing op.

Met een hondsberoerd gevoel stopte Beatrice haar mobieltje weer in haar tas.

Omdat Florin erop stond, gingen ze niet meteen terug naar het bureau, maar gingen ze onderweg bij Ginzkeys langs. ‘Groente-curry helpt om je innerlijke evenwicht terug te vinden,’ zei hij belerend en hij bestelde twee porties, hoewel Beatrice intussen het gevoel had dat haar maag dichtgenaaid zat. Pas toen het bord geurend voor haar stond en ze de eerste hap in haar mond

deed, bleek ze een gierende honger te hebben. Ze verslond het hele bord curry en bestelde daarna nog een stuk taart en warme chocolademelk.

‘Suikertherapie,’ legde ze uit, ‘roept kortstondige geluksgevoelens op. Wanneer ik kotsmisselijk ben, ben ik tenminste alle andere ellende vergeten.’ Ze was blij dat Florin grijsde.

‘Verpest het je eetlust als we over de zaak praten?’ informeerde hij.

‘Totaal niet. Als we straks op het bureau zijn nemen we de aangiften van vermissingen door. Zolang we niet weten wie de vrouw was, tasten we met ons onderzoek in het duister.’

‘Niet helemaal. Dankzij jouw ontdekking.’

‘Denk je dat de coördinaten iets met haar dood te maken hebben? Het kan ook een oude tatoeage zijn. We moeten eerst het rapport van de forensisch patholoog afwachten.’

‘Inderdaad.’ Hij dronk zijn espresso in één teug op. ‘Toch ga ik de getallen invoeren in mijn navigatieapparaat. Je mag kansen op een geniale ingeving niet laten schieten.’

Buiten was de lucht bewolkt geraakt. Ze haastten zich terug naar het bureau, waar ze bericht van Hoffmann verwachtte, die over de nieuwe zaak geïnformeerd wilde worden. Florin ging op zoek naar hun baas. Beatrice zette haar computer aan en opende de site met de aangiften van vermissingen.

Een vrouw van vijftig met kort, grijs haar die uit een psychiatrische inrichting was verdwenen. Nee. Een werkloze vrouw van tweeënveertig die had bedreigd zelfmoord te plegen. Ook niet.

De derde melding bezorgde haar het welbekende schokje, alsof ze beet had. Haar inwendige wichelroede begon uit te slaan:

Vrouw, negenendertig jaar oud, blond, groene ogen, ongeveer een meter zeventig lang, slank. Donkerbruine moedervlek boven rechtermondhoek. Bijzondere kenmerken: geen. *Dus ook geen tatoeages.*

Naam: Nora Papenberg.

Woonplaats: Salzburg, Nesselthalerstraße.

De vrouw was vier dagen geleden als vermist opgegeven, haar man had er aangifte van gedaan. Pas helemaal aan het eind schonk Beatrice aandacht aan de foto. Het was een kiekje en ongeschikt als opsporingsfoto, want de Nora Papenberg op de foto lachte breeduit. Haar ogen waren halfgesloten, in haar rechterhand hield ze een champagneglas.

Haar mond open, haar ogen dicht. Net als in het weiland en toch volkomen anders.

Beatrices verstand noteerde de overeenkomsten: de ronde kin, de wipneus en de moedervlek bij de mondhoek. Haar lijk had een naam gekregen.

Ze legde hem voor aan Florin, toen hij net van zijn gesprek met Hoffmann terug was. 'Nora Papenberg. Ik heb haar al ge-googeld. Ze was reclametekstschrijver bij een klein bureau. Er staan een paar foto's van haar op internet, we kunnen er redelijk zeker van zijn.' Ze schoof een stapel uitdraaien naar Florins kant van het bureau.

'Dan kunnen we beginnen.' Het enthousiasme in zijn stem klonk onecht, en Beatrice wist waarom. Nu kwam het moeilijkste deel van het werk: de familieleden op de hoogte stellen. Ongeloof, tranen, mensen die instortten. *Nee, dat kan niet, het is mijn man, mijn vrouw, mijn kind niet. U vergist zich. Vast.*

Al voor de Karolinenbrücke stonden ze vast in het middagverkeer. Beatrice keek heimelijk op haar horloge. Nee, ze kwam niet meer op tijd. Ze haalde haar mobieltje uit haar tas.

'Mama?'

'Bea! Fijn dat je belt! Ben je al vrij?'

'Nee, jammer genoeg niet, daarom bel ik. We hebben een nieuwe moordzaak en...'

Moederlijk gezucht aan de andere kant van de lijn. 'En jij wilt dat ik de kinderen van de buitenschoolse opvang haal.'

‘Ja. Alsjeblieft. Ik kom zo snel mogelijk, je hoeft geen eten te koken, dat doe ik zelf wel.’

‘Kant-en-klaarpizza’s. Ik weet het.’

Beatrice deed haar ogen dicht. Alsof haar schuldgevoel nog extra gevoed moest worden.

‘Nee. Eigenlijk wilde ik een ovenschotel met broccoli maken, die is ook snel klaar.’

Als ze met een ovenschotel met broccoli geen genade vond in haar moeders ogen, dan hielp niets meer.

‘Goed. Dan ga ik ze halen, maar het zou echt fijn zijn als je het de volgende keer iets eerder liet weten. Ik heb tenslotte ook nog andere dingen te doen.’

‘Ja, dat weet ik. Dank je.’

Ze sloegen de Aigner StraÙe in. Hier reed het verkeer eindelijk weer gewoon door. ‘Jij hoeft het niet tegen hem te zeggen.’ Florin keek geconcentreerd naar de Audi voor hem. ‘Dat regel ik, oké? Schrijf jij het maar op. Behalve als ik iets belangrijks over het hoofd zie, dan moet je me aan mijn mouw trekken.’

Ze kon hem wel om de hals vliegen. Hij trok vrijwillig de zwartepiet, net zoals zij dat soms bij het kaarten met de kinderen deed, omdat ze dan uitbundig giechelend rondsprongen, helemaal door het dolle dat ze haar te slim af waren geweest.

Had Nora Papenberg kinderen?

Terwijl Florin tegenover het huis parkeerde, wierp Beatrice snel een onderzoekende blik over de tuin die erbij hoorde. Geen zandbak, geen kinderfietsen, geen trampoline. Alleen zo’n Japans grindperk, waar je met de hark patronen in trok.

‘We zijn te vroeg, hij is waarschijnlijk nog niet eens thuis,’ zei Florin en hij zette de motor af.

Toch belde ze aan. En bijna op hetzelfde moment werd de deur opgedaan, door een man in spijkerbroek met een geruit jasje over een donkergroene polo.

‘U bent Konrad Papenberg?’

‘Ja.’

‘Wij zijn van de politie.’

Beatrice zag de man ineenkrimpen en hem vertwijfeld naar een glimlach op hun gezichten zoeken, naar een signaal dat er niets aan de hand was. Ze zag dat hij het begreep.

‘Mijn vrouw?’

‘Ja. We hebben helaas slecht nieuws, meneer Papenberg.’

‘Komt u binnen, alstublieft.’ Hij hield de deur open, zijn bleke gezicht afgewend. De meeste mensen wendden hun gezicht af op dit moment, als er nog niets definitiefs was gezegd, want ze probeerden deze situatie te laten voortduren, deze laatste seconde van zalige onwetendheid te rekken. Hij vroeg hun op de bank plaats te nemen, veerde vervolgens nog een keer op om ongevraagd water uit de keuken voor hen te halen. De glazen in zijn handen trilden zo dat hij de helft morste.

Florin wachtte tot de man weer zat en hen aankeek. ‘We hebben alle reden om aan te nemen dat we uw vrouw hebben gevonden. Ze is vanochtend in een weiland in de buurt van Abtenau aangetroffen.’

‘Wat bedoelt u met “alle reden om aan te nemen”?’ Zijn stem was verrassend vast.

‘Dat betekent dat we denken dat we haar aan de hand van de opsporingsfoto geïdentificeerd hebben. Ze had geen papieren bij zich.’

‘Maar die heeft ze altijd... in haar tas.’ De man slikte en kneepte met de vingers van zijn rechter- in die van zijn linkerhand.

Tas ontbreekt! noteerde Beatrice in haar notitieblok.

‘U wordt natuurlijk in de gelegenheid gesteld haar persoonlijk te identificeren, als u zich daartoe in staat acht,’ vervolgde Florin behoedzaam. ‘Het spijt me heel erg.’

Papenberg antwoordde niet. Hij richtte al zijn aandacht op een punt op de salontafel, bewoog geluidloos zijn lippen en schudde vrijwel onmerkbaar zijn hoofd.